

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἔξα-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνια δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διγώνιου γρόσια δισιατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰλιν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξωτερικῶν καὶ Τρίμηνιου ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μῶν ἀρχιτοῦν τὴν αὐτοῦ ἡμέραν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 27 Νοεμβρίου 1937

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 52

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Ἀλλὰ, πέθανε!

—Ὅχι. Μόνο ἐπειδὴ ἀγοῦσα
νὰ γυρίσω, ἐνόμισε πῶς τὴν ἔξασα
καὶ τὴν ἐπάντρεψε μὲ ἄλλον. Εὐτυ-
χῶς γὰρ μένα, ἐχάρησε στὸ μεταξὺ
ἢ ἀδελφῆ τῆς. Καὶ τώρα θὰ πάρω
τὴν Τάο-Νιγκ.

—Ὡραία! εἶπε ἡ αὐτοκράτορισα.
Πάρε κι' αὐτὸ ἀπὸ μένα νὰ τὸ χαρι-
σης στὴν ἀρραβωνιαστικιά σου.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς
ἓνα βραχιόλι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν
Πίν-Χό.

Ὁ νεαρὸς Κινέζος τὴν εὐχα-
ρίστησε μ' ἕνα τὴν καρ-
διὰ γὰρ τὸ πολῦτιμο δῶρο, κι'
ἐπειτα ἐζήτησε τὴν ἀδεια νὰ-
ποσυρθῆ, ἀφήνοντας τὸν Ταϊ-
κούν νὰ θαυμάζῃ τίς καινούρ-
γιες του ἐρνεύσεις.

Ἦρθε τὸ χρυσο φορετὸ μπι-
καν μέσα ὁ Κιν-Λόγκ κι' ὁ
Πίν-Χό, καὶ γύρισαν στὸ δ-
πουργεῖο. Ὁ πρωθυπουργός,
ποῦ ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερι-
γραπτή, εἶπε στὸν Πίν-Χό:

—Ἀπορῶ, ἀγαπητέ μου,
πῶς δὲν ἐζήτησες ἀπὸ τὸν αὐ-
τοκράτορα καὶ τίποτα γιὰ σένα. Ἡ
στιγμὴ ἦταν κατάλληλη, εἰ καὶ νὰ
τοῦ ζήτησες θὰ σοῦ τὸ ἔκανε. Καὶ
ἐπὶ τοῦ εὐγενεῖας ἀκόμα μποροῦσε νὰ
σοῦ δώσῃ μὲ μισθὸ δέκα χιλιάδες
γιὲν τὸ χρόνο.

—Μοῦ φτάνει γι' αἰμοιβὴ ἡ χαρὰ
ποῦ αἰσθάνομαι τώρα γιὰ τὴν ἐπι-
τυχία τοῦ σχεδίου μου, ἀποκρίθηκε
ὁ Πίν-Χό σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ
Κιν-Λόγκ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ποκτῆσω
περιούσια μὲ δόλο καὶ τίλο εὐγε-
νεῖας μὲ φέμμα. Αὐτὰ θὰ προσπαθῶ
νὰ τὰ ἐπιτύχω μὲ τὴν ἐργασία
καὶ μὲ τὴ σπουδῆ. Εἶναι καιρὸς ἀ-

κόμα γιὰτ' εἶμαι νέος. Νά, τώρα θὰ
γυρίσω στὸ Πεκίνο, θὰ πάρω τὴ θέ-
ση ποῦ μοῦ προσφέρει στὸ ἐργαστά-
σιό τοῦ ὁ Σά-Οὐάν, θὰ ἐργασθῶ ὅσο
μπορῶ καὶ θὰ πλουτίσω. Συγχρόνως
θὰ ἐξακολουθῶ τὴν σπουδῆ μου,
ποῦ τίς ἀρῆσαι ἀπὸ ἀνοησία μου, καὶ
μιά μέρα, ἐλπίζω, θὰ γίνω κι' ἐγὼ
μανδάρτιος. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ γί-
νῃ εὐτυχισμένος πρέπει νὰ ἐργασθῇ

« Αποκαιρετίσθησαν μ' ἓνα θερμὸ κι' ἐγκάρδιο
ἐναγκαλισμό ». (σελ. 467 στ. γ')

μὲ ζῆλο καὶ μὲ ἱκανότητα.

—Ἐχεις δίκιο, παιδί μου, ἀποκρί-
θηκε ἀναστενάζοντας ὁ Κιν-Λόγκ.
Κρίμα νὰ μὴν εἶμαι κι' ἐγὼ νέος,
γιὰ νὰ γίνω εὐτυχισμένος κι' ἀνεξάρ-
τητος μὲ τὴν ἐργασία μου. Τώρα ἐ-
ξαρτῶμαι ἀπὸ τὸν Ταϊκούν. Καὶ κα-
θὼς πὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, ἡ εὐ-
νοια τῶν μεγάλων δὲν εἶναι κατ' ἑσ-
θερῶ. Σήμερα τὴν ἔχεις, αὐριο τὴ
χάρις. Καὶ τί γίνεσαι!

—Ἄκουσε, φίλε μου Μανδάρτινε,
εἶπε ὁ Πίν-Χό. Ἄν χάσῃς ποτὲ τὴν
εὐνοια τοῦ Ταϊκούν—ποῦ δὲν τὸ πι-
στεύω ἀφοῦ σὲ διόρισε ἰσόβιο πρωθυ-

πουργός—μὴ σκοταθῆς, μὴ κάμῃς
χαρῆσι. Ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι
καλὴ πράξη καὶ δὲν τὴ θέλει ὁ Θεός.
Παρὰ ἔλα στὴν Κίνα καὶ ζήτησέ με.
Θὰ κάμω γιὰ σένα ὅ,τι μπορῶ. Ἐσο
μοῦ ἔδωσες τὸ καλὸ παράδειγμα, ἔδω-
κι' ἓνα χρόνον, ἔταν ἑφταὰ στὴν
Ἰαπωνία φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος,
καὶ μὲ πῆρες στὴν προστασία σου
καὶ μοῦ ἔδωσες τὰ πάντα.

—Ναί, παιδί μου, σοῦ τὸ ἐπέ-
σχουμαι! ἀποκρίθηκε κατασυγκινη-
μένος ὁ Κιν-Λόγκ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἰσόβιος πρωθυ-
πουργός ἐκάλεσε πάλι τοὺς δι-
καλλήλους του, ἀλλὰ γιὰ νὰ
τοὺς κάμῃ ἓνα λαμπρὸ τραπέ-
ζι μὲ τὰ καλύτερα φαγιά. Κι'
ἔφαγαν τόσο πολὺ, ὥστε εἶλο
ξενόχτισαν ἀπὸ κακοστομαχία.

Τὸ πρῶτ ὁ Πίν-Χό μάζεψε
τὰ ρούχα του καὶ ξεκίνησε γιὰ
νὰ γυρίσῃ στὴν Κίνα. Ὁ Κιν-
Λόγκ τὸν ἔβγαλε ὅς κάτω
στὸ δρόμο, κι' αἱ δύο φίλοι,
ποῦ καθένας τοὺς εἶχε γίνει
ἀδερφέτης καὶ σωτήρας τοῦ
ἄλλου, ἀποκαιρετίσθησαν μ'
ἓνα θερμὸ κι' ἐγκάρδιο ἐναγ-
καλισμό. Κι' ἴσως γιὰ πάντα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεκαπέντε ἡμέρες ἀργότερα
—τόσο βάσταξε τὸ ταξίδι— ξαναβρί-
σκουμὲ τὸν Πίν-Χό στὸν ἀρατο κη-
πίο τοῦ Σά-Οὐάν, κάτω ἀπ' τὴν οἰκί-
δα ποῦ τὴν οκεπάζει ἀγιομένο αἰγέ-
κλημα, καθισμένος μπροστὰ στὸ τρα-
πέζι τοῦ τοαγιεῦ. Δεξιά του κάθεται
ὁ Σά-Οὐάν, ἀριστερὰ τοῦ ἡ Τάο-Νιγκ,
ποῦ σὲ λίγο θὰ γίνῃ γυναίκα του, κι'
ἐλόγουρα ἡ λοιπὴ οἰκογένεια. Ὅλοι
ἀκοῦνε μὲ προσοχὴ καὶ συγκίνηση
τὸν καλιὸ τοὺς γείτονα, ὁπᾶλληλο
καὶ φίλο, ποῦ τὸς διηγεῖται τὰ πα-
ράξενα συμβᾶντα ποῦ στὴν Ἰαπω-
νία.

—Φέρθηκες σὰν καλὸς καὶ τίμιος

άνθρωπος, είπε ο Σά-Ουάν αφού ο νέος τελείωσε τη διήγησή του. Έκαμες βέβαια μια κατεργαριά, αντικατέστησες μια φόρτα δρνιθα με ζωντανή κι' είπες πως άνάζησε η πρώτη, αλλά την κατεργαριά αυτή, ποδ δέν έβλαψε κανένα, την έκαμες για να σώσης τον ευεργέτη σου. Έκαμες ακόμα πολύ καλά ποδ δέν έζητησες πλούτη και τίτλους για τον έαυτό σου, παρ' εδιάλεξες τον καλύτερο τρόπο για να ταποκτήσης μια μέρα: την εργασία και τη σπουδή. Είδες την αστάθεια των ανθρώπινων μεγαλειών κι' αυτό το μάθημα θά σε ώφελήση στη ζωή σου. Κι' εγώ θά ευχαριστήσω τον Ταίκοον για τ' άδωκαντοκόλλητο παράσημο ποδ μου έστειλε, αλλά έν θά το φορέσω ποτέ, γιατί κρίνω πως δέν μου αξίζει. Τι όπηρεσία δηλαδή επρόσφερα; Κι' ένκα μόνο διαμάντι θά έπτανε γιά με άποζημιώση για τις πενήντα δρνιθες ποδ έστειλα. Ας είναι. Μην ξεχνάς ποτέ, αγαπητέ μου γαμπρέ, εκείνο ποδ έλεγε ο μεγάλος Κομφούκιος, ο σοφώτερος Κινέζος: «Ο άνθρωπος εν' ευτυχισμένος μόνο όταν βοηθηθ' όσο μπορεί τους όμοιους του και κερδίζει το ψωμί του με τον ίδρωτα του προσώπου του».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Παράρτ από το Γαλλικό της Λειάς Καναδά)
ΤΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ.

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

(Ακούγεται από μακριά τραγούδι, ποδ όσο πάει πλησιάζει).
Θεία Εδλαλία.— Άσματα ακούω... όχι θρήνους...
Κυρά Σταματινή.— Καλέ της Φωνίτσας μας ή φωνή...

ΣΚΗΝΗ Γ'

Κυρά Σταματινή, Θεία Εδλαλία, Φωνή, Φωνή, (τραγουδάει).

Θά σ' έκδικηθώ στον κι' αν θάσαι
Θά σ' έκδικηθώ... να με φοβάσαι

Νά με φοβάσαι... (βασιάζει μια μπάλα ποδ την παίξει στα χέρια της, είναι εξαιρετικά ζωηρή με νευρικό κέφι) Ζήτη! Ζήτη!... (πετάει τη μπάλα στο ταβάνι). Θεία μου, να σε φιλήσω (τη φιλάει). Κυρά Σταματινή δός μου τ' όχι σου να στο σφιξω... Είμαι χαρούμενη σήμερα, ευτυχισμένη.

Θεία Εδλαλία, με γλύκα.— Μικρούλα μου... πονείς...

(*) Μία σκηνή από το έργο της Κας Δίλας Καρανικόλα, ποδ μαζί με άλλα θά βγη αύτες τις ημέρες με τον τίτλο «Θάτρο για μεγαλύτερα παιδιά.»

Φωνή.— Όχι θεία μου... χαίρουμαι... χαίρουμαι (πετάει πάλι τη μπάλα).

Κυρά Σταματινή.— Μή, παιδάκι μου και κάνεις καμιά ζημιά.

Φωνή.— Όλα γυαλιά καρφιά μουρχεται να τ' άκάνω εδω μέσα, τίποτα να μη μείνη... έτσι μόνο και μόνο για να βρη το σπίτι άδειανό. Πέτρα στην πέτρα να μη μείνη... Νά, αρχίζω κιόλας... (πετάει τη μπάλα σ' ένα βάζο και το σπάει). Πάει αυτό! Άλλα τώρα!

Θεία Εδλαλία.— Φωνή! Τρέλλάθηκες... Τ' εν' αυτά. Έμένα, ξεχνούν τη μνήμη της μητέρας σου σήμερα, και μένα της αδελφής μου... εις την αυτην μοίραν βρισκόμεθα... Άδω παραδειγμα και καρτέρει...

Φωνή.— Όχι δέν μπορώ.

Και καρτέρει και καρτέρει
Φιλελεύθερη λαλιά
Τ' όνα χεπάει τάλλο χέρι
Από την άσέλπισιά.

Μόνο άπελπισιά νοιώθω σήμερα, θεία μου, μόνο άπελπισιά... πως να πω μαμ' μια ξένη, πως να φιλήσω μια ξένη, πως ν' αγαπάω μια ξένη... Άχ, δε μπορώ... βοηθησέ με, θεία μου, εδω ποδσαι τόσο καλή, βοηθησέ με.

Κυρά Σταματινή.— Χριστός και Παναγία να βάλουν τ' όχι τους... όρα στην ώρα πορουν ν' άρθουν... Άς μαζέψω τουλάχιστον τ' κομμάτια, (μαζεύει τ' κομμάτια του βάζου και φεύγει).

Θεία Εδλαλία, τη χαϊδεύει.— Θάρρος και όπομονή... ότερα έχεις και μ'ας... Η αδερφή σου κι' εγώ δέν βαρύνομεν εις στην πλάστηγά...

Φωνή.— Ω αν δέν είχα και σ'... θά πέθαινα. Μοιάζεις τόσο λίγο με την καυμένη τη μαμιά, κι' όμως δταν σε βλέπω, όταν μ' άγκαλιάζεις, νομίζω πως είναι κείνη. Μίλησέ μου, θεία μου, παρηγόρησέ με... (χαμογελώντας ελαφρά), μ'ά να χαρής, όχι στην... καταρρέουσα με παγώνει... κι' έχω τόσο ανάγκη από λίγη ζεστασιά σήμερα... Έλα... μίλησέ μου, για την μανούλα μου.

Θεία Εδλαλία.— Για την κόκκινη μαμιά... Φωνή, με άπορία.— Κόκκινη μαμιά... Δέν καταλαβαίνω...

Θεία Εδλαλία.— Ήσουν τόσο μικρή τότε... Μόλις δύο, τριέν έτην. Η μαμιά σου σοδχε πάει ένα ζευγός κόκκινα παπουτσάκια... Ένθουσιάζομαι. «Τ'ά κότινα παπούτσια μου» — έτσι τάλεγες — και κατόπιν κάθε τί ποδ σοδ έφαίνετο εξαιρετικόν τ' έλεγες κόκκινο: «Κόκκινο ψωμί» τ' όφρέσκο. «Κόκκινο φαί» τ' όνστιμο.

Και μ'άν ημέρα άγκαλιάζοντας τη μαμιά σου της είπες: «Σε πατάω, μαμιά μου, άτί σοι κότινη μαμιά». Πόσο γελάσαμεν... Καίρην την λέγαμεν βλοι κόκκινη μαμιά... Δέν ένθουμεισαι... Ήσουν τόσο μικρή...

Φωνή.— Κι' όμως ναι. Τώρα ποδ μου τ'ό λές... θυμάμαι... κάτι μάτια γλυκά, κάτι μπράτσα τρυφερά ποδ μ' άγκαλιάζαν και μια φωνή γλυκειά, της μαμιάς μου ή φωνή— να μου λέη μ' ένθουσιάζομ'. Κι' εγώ σ' αγαπάω, χρυσούλι μου, γιατί σοι τ'ό κόκκινο κοριτσάκι μου... Ναι... θυμάμαι. Καίμενούλα μου μαμιά... (δείχνει την εικόνα). Κοιτάξέ την θεία μου, πως μ'ας κοιτάζει... Δε φαντάζεται βέβαια, τί θά γίνη σήμερα εδω μέσα, (άλλάζει όφρος). Άλήθεια, θεία μου, την ξέρεις εδω την καινούργια...

Θεία Εδλαλία.— Όύτε και τ' όψιν, ο πατέρας δέν ήθέλησε να μ'ας την παρουσιάσει. Παντρεύτηκαν στη Θεσσαλονίκη, και σήμερα θά την γνωρίσω και εγώ όπως και σ'.

(Απόσπασμα) ΔΙΛΑ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΩΣ ΓΕΝΗΘΗΚΕ Η ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΤΗΝ προηγούμενη επιστολή σου είδαμε τις ελάχιστες διαφορές της μεσαιωνικής νεοελληνικής από τη σημερινή, σ'ας είπα πως οι παλιοί ποιητές, όπως κι' οι τωρινοί, έγραφαν την διμλουμένη της εποχής τους. Τ'ό ίδιο έκαναν κι' οι αρχαίοι. Ο Όμηρος μεταχειρίσθηκε την διμλουμένη της εποχής του, κι' οι Άθηναίοι της εποχής του Πεισιστράτου, ποδ μάζεφε καθώς ξέρετε, και ταχτοποίησε τ'ά δημηρικά έπη, την καταλαβαίναν με κάποια δυσκολία, όπως άπάνω-κάτω και μεις τη γλώσσα του Κορνάρου και του Χορτιάτη. Ο Πίνδαρος, ο Ήρόδοτος, ο Ξενοφών, ο Πλάτων κι' όλοι οι λογοτέχνες του «χρυσού αιώνα» ποδ ή γλώσσα τους σήμερα μ'ας είναι άκατάληπτη χωρίς λεξικό. Έγραφαν επίσης τη γλώσσα ποδ στον καιρό τους μιλούσε όλος ο κόσμος. Από τον άθηναϊκό λαό μαθαίνω να έλληνίζω». Έλεγε ο «θεός» Πλάτων. Άλλά κι' οι κατοπιν' έκαναν τ'ό ίδιο, μολοντί επειδή ή «άττική γλώσσα», χάρη στους μεγάλους λογοτέχνες ποδ την είχαν μεταχειρισθή και διαπλάση, θεωρούταν εδγενηώτερη, ανώτερη από κάθε άλλης εποχής, δανείζονταν άπ' αυτήν πολλά στοιχεία, ποδ δέν ύπήρχαν πιά στην

διμλουμένη του καιρού τους. Ο Πλούταρχος π. χ. άτίκιζε, ο Λουκιανός ακόμα περισσότερο. Όστόσο ή γλώσσα άλλαζε και, από την αρχαία, μορφωνόταν σιγά-σιγά ή νέα, ή νεοελληνική. Όσοι ήθελαν να γράφουν κάτι ποδ να τ'ό καταλαβαίνη ο λαός, άφηναν τους άττικισμούς κατά μέρος και μεταχειρίζονταν τη νεοελληνική του καιρού τους. Τ'ά Εδαγγέλια π. χ. οι Πράξεις κι' οι Έπιστολές των Άποστόλων, είναι γραμμένα στη νεοελληνική, ποδ έχει μεγάλη διαφορά από την αρχαία άττική, μ'ά ποδ τη μιλούσαν τότε οι Έλληνες—κι' οι Άττικοί άκόμα—κι' όσοι άλλοι στον κόσμο ήταν έλληνόγλωσσοι. Άλγσ άργότερα στον Άλεξάνδρινό και τον Βυζαντινό Έλληνισμό, μεταφράσθηκαν στη νεοελληνική του Εδαγγελίου—την διμλουμένη τότε, ξανά-λέω—τ'ά Βιβλία της Παλαιάς Γραφής, και γράφθηκαν οι Λειτουργίες, οι Ύμνοι, οι Άκολουθίες, τ'ά Τροπάρια, τ'ά πρώτα έκκλησιαστικά βιβλία, ή παλιά χριστιανική Ποίηση. Επειδή όμως συγγραφείς, ρήτορες, δημώγραφοι, ήταν λίγοι κι' έσοικειωμένοι με την αρχαία άττική—π. χ. ο Βασίλειος, ο Γρηγόριος, ο Χρυσόστομος—μεταχειρίζονταν κι' αυτοί πολλούς άττικισμούς, και σιγά-σιγά, με τους αιώνας, ή έκκλησιαστική να ποδμε γλώσσα δέν ήταν πιά ή ίδια ή διμλουμένη. Άλλοίωτικα μιλούσαν οι άνθρωποι στο Βυζάντιο, κι' άλλοίωτικα έψαλλαν ή έκαναν την προσοχή τους στην έκκλησία. Πάλι όμως, όταν ήθελε κανένας να γράψη κάτι ποδ να τ'ό καταλάβη π'ό καλά ο λαός, τ'ό έγραφαν στη γλώσσα του. Π. χ. ο Θεόδωρος Πρόδρομος, ο λεγόμενος Πτωχοπρόδρομος, έγραφε τ'ά ποιήματά του στην διμλουμένη. Οι άλλοι ή κι' οι ίδιοι όταν έγραφαν μόνο για τους λογίους μεταχειρίζονταν γλώσσα αρχαϊζουσα. Έτσι από τότε γράφονταν δυο γλώσσες: ή γλώσσα του λαού, ή διμλουμένη, να ποδμε ή δημοτική, κι' ή γλώσσα των βιβλίων, ή λογία, να ποδμε, ή καθαρεύουσα. Κι' αυτό, παιδά μου, μέσα στους αιώνας, εξακολούθησε κι' εξακολουθεί ως σήμερα.

Είπαμε πως κι' οι αρχαίοι μεγάλοι λογοτέχνες οι Άττικοί, για να τους καταλαβαίνουν και να τους αισθάνονται, έγραφαν, όχι την έμηρικη γλώσσα, αλλά την διμλουμένη, τη γλώσσα του λαού, τη δημοτική. Διάδοχοί τους λοιπόν, μέσα στους αιώνας, είναι όσοι έκαμαν τ'ό ίδιο, όσοι έγραφαν τη δημοτική του καιρού τους, κι' όχι οι λογίοι ποδ έγραφαν δημηρικά ή άττικά στους άλεξανδρινούς χρόνους ή τ'ό μεσαιώνα. Κι' ή φυσική, ή γνήσια εξέλιξη της έλληνικής γλώσσας, από την αρχαιότητα ως σήμερα, φαίνεται μόνο στα γραπτά όμηρικά ποδ είναι στη δημοτική, κι' όχι στη γλώσσα των βι-

βίων, την καθαρεύουσα. Η καθαρεύουσα ήταν ένα παραβλάσταρο, ποδ δέν μπορούσε παρ'ά με τον καιρό να μαραθθ. Και πραγματικώς, στον αιώνα μας μαράθηκε, άφ'ότου δηλαδή φάνηκαν ο Βηλαράς, ο Χρηστόπουλος, ο Σολωμός, ο Ψυχάρης, ο Παλαμάς, κι' έγεινε μια γλωσσική επανάσταση, κι' όλοι γενικά οι λογοτέχνες μεταχειρίζονται πιά τη γλώσσα του λαού, άφ'όντας την καθαρεύουσα (ποδ άλλοτε τη μεταχειρίζονταν και στην ποίηση), για την επιστημονική μόνο και την έπισημη γραμμια (επιστημονικά συγγράμματα, νόμους, δικαστικά έγγραφα κτ.). Συνέχεια τ'ό Όμηρου είναι ο Κορνάρος, και συνέχεια τ'ό Κορνάρου ο Σολωμός κι' ο Παλαμάς. Λογοτεχνικά έργα γραμμένα στην καθαρεύουσα, και χιτες άκόμα, για να τ'ά αισθανθούμε, αν όχι και να τ'ά καταλάβουμε, πρέπει να τ'ά μεταφράσουμε στη δημοτική ενω και τ'ά π'ό παλιά, ποδ είναι γραμμένα στη δημοτική, τ'ά διαβάζουμε και τ'ά αισθανόμαστε—όπως τον «Έρωτόκριτο»—ή τ'ά βλέπουμε στο θέατρο μ' ευχαρίστηση και συγκίνηση—όπως την «Έρωφιλη» και τη «Θυσία τ'ό Άβραάμ». Στη «Νεοελληνική Άνθολογία» του κ. Χρυσανθοπούλου, βλέπουμε τ'ά νεοελληνικά ποιήματα, από τ'ά βυζαντινά ως τ'ά σημερινά, σ'ά μ'ά άδιάκοπη συνέχεια κι' εξέλιξη. Τ'ά καθαρευουσιάνικα τ'ό περασμένου αιώνα—των Ραγκαδάδων, των Σούτσων κτ.—είναι στο τέλος τ'ό βιβλίου, σ'ε παράρτημα. Και ποδ σωστά. Γιατί αυτά είναι έξω από τη συνέχεια και την εξέλιξη. Είναι τ'ό παραβλάσταρο. Άλλ' αν ή δημοτική γλώσσα είναι ή συνέχεια της αρχαίας και σ' αυτήν γράφονται σήμερα όλα γενικώς τ'ά λογοτεχνήματα, αυτό δέν σημαίνει πως κι' ή λογία, ή έπισημη καθαρεύουσα, δέν είναι μια γλώσσα ποδ πρέπει να τη σπουδάζουμε, να τη μαθαίνουμε καλά και να τη μεταχειριζόμαστε όρθά στα γραπτά μας όταν δέν είναι λογοτεχνήματα. Μπορεί μ'ά μ'άρα να έκλειψη, αλλά σήμερα άκόμα υπάρχει. Κι' άφ'όυ υπάρχει, βάζομε «ήμιμαθεύς» αν περιοριζόμαστε στη δημοτική. Ή Σας άσπάξομαι

ΚΙ' Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ... ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ
Σκίτσος από τ'ό νέο μυθιστόρημα «Τ'όμ Σώγερ» ποδ άρχίζει από τ'ό βόχομένο.

ἀνανέωση τοῦ ψευδώνυμου σου· περιμένα·) *Τάμην Σοφοροσύνην* (πολὸ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου· τὸ ξέρω κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ μυστήριον, εἶναι πραγματικῶς ἔξωκα καὶ τὸ ξῶ ὅπ' εἶμι μὲν γι' ἀργότερα) *Μαγεμένη Βασιλοπούλου*, Ὁρειβάτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Νομβρίου θίπαντες σὲ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Ἀσων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλαδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰανουαρίου.

635. Δεξιόγλωσσος

Κάποια θεὰ θὰ ἰδῆς ἀπὸ πρῶτο, Πρὸ ἧ. . . ἤλεια τῆς ἔκανε κρότον. Πῶς θὰ διαβάσης κρυπτογράφημα Χωρὶς τὸ δευτερό μου; Κι' ὀνομαστὸ παλλικασά, ἤμειθε, Θὰ ἰδῆς σὲ σὺνάλο μου.

Πίστις-Πατρις

636. Στοιχειόγλωσσος

Στὸν οὐρανὸ μὲ βλέπεις κάποτε, Ἄν καὶ σὲ μάτια σου εἶμαι πάντα. Μὰ καὶ στὴ μέση τοῦ προσώπου σου, Ἄν ἀρχικὸ μου πᾶρ στὴ μπάντα. Κίτρινη Ἀράχνη

637. Μεταγραμματισμὸς

Πόλη ναι γερμανικὴ, Βγάξω κάνα βάζω πῆ, Καὶ τὴν κάνα ἀμέσως κρότος Που ἐλευθερώθη ἐσχάτως. Ἀδινφαν

638. Αἶνιγμα

Τὸ τῶμα καθεμεῖρα Τάσσηνικὸ Μὴ πόλη κίθις-πέρα Τὸ θηλικό. Ἀργοναυτῆς

639. Πυραμὶς

```

+
* + *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

```

Ὅσοι σὺνείως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, κρόθους, ἀρχιερεῖς, κἀτικοίς ἐθρῶσαι-κῆς χώρας, χρονονόμετρον, ὁ εἰσαρχόμενος λάθρα. Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

640-644. Μαγετὸν Γράμμα

Τῆ ἀντάλλαγι ἑνὸς γράμματος εἰς ἕκαστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις:

λεπρός, κρᾶνος, παλμός, φύλον, Κρίτων Οὐρανός Πολύφατος

645. Ἀπρεσιγίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν δυστυχῆ βασιλίαν:

1, Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου 2, Ζῶον κατοικίδιον 3, Μουσικὸν ὄργανον 4, Πόλις τῆς Θεσσαλίας 5, Προφήτης.

Τάσες Γραμμάτις

646. Φωνηεντόλογον

τ-μ-σ-κ-γ-σ-μ

Μουσικήτης Ἀπέλλων

647. Γεῖφος

κα τον τον
 κΟΥΤΟ ΜΧΡ νβ ελτ
 κα τον τον
 Κατάσκοπος 33

Τίλος τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ. Ἄπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσαν τοῦ φύλλ. 37.

444. Ἐλατον (ἐλα, τόν) — 445. Ἀέρος-λάρος. 448. Ρέα-εαρ. — 447. Ὁ Παῦλος, ἡ παῦλα. — 448. Βραζιλία, Βολιβία, Βενεζουέλα, Ἀργεντινή, Κολομβία, Χιλή. — 449. ΕΡΩΔΙΟΣ (Ρώσος, ὄδω, Δωρίς, ἰώδης, ὄσος, σαρὸς). — 450. ΚΑΛΒΙΝΟΣ (Κέρκυρα, Ἴασον, πελαργός, βάρβαρος, Ἀγγίλιος, Πολύμνια, Πολύβιος, παραδεισιον). — 451. Θεοῦ θέα θεῖον θαῦμα. — 452. Νέοις τὸ οὐρανὸν κρείττον τοῦ λαλεῖν (ναὶ εἰς τό, σ' ἰγ ὄν, Κρίτων, Τούλα, λιν).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τόμοι: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστός τόμος δαχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσσελλόμενος δαχ. 38,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δαχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ἐπάρχουν οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαγληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 ἑπιμένονται ἕκαστος (ἕκ σελίδων 416) ἀρῶνας δρ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937 ἑπιμένονται ἕκαστος (ἕκ σελίδων 624 ἢ 484) ἀρῶνας δρ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δαχ. 5 ἀρῶνας· καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δαχ. 36 ἐπίσης ἀρῶνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εὐς 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἑκάστῃ στοιχείᾳ δρ. 5, τὸ ἕλαστον τιμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ ποχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χαριστικὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὲ συνδρομητικῶν πληρῶσαν τὰ διπλά. Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαραιτήτη

[AZ' - 820]

Κατάσκοπος 33, Βολιθικὴ Συμμαχία, σφραγολογίτες; !! Μᾶλλον φερδοταῖτε; !! Ἑρμῆα τοῦ Γέλωτος !!

Θρησοδαμᾶντης

[AZ' - 821]

Σίλλερ, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ μολὸ σου εἰς τὴν θέαν του σοῦ συνιστῶ πᾶρ κἀτωθὶ δόγητῶν: Νὰ βράσῃς μάρες καὶ νὰ πηξὲ τὸ ζουμί τους! Θρησοδαμᾶστη, Συριανέ, Ἰθρακίπουλα, σὺς προκαλῶ νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς ἔνν δχ. . . τότε σὺς φανιστῶ τὴν παραπάνω δόγητῶν. Ἡμεῖς περ Τάτλορ, μήπως ἐμοιάζεις μὲ κάρχητῶν; Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασμοῦ

[AZ' - 822]

Δούμα τῆς Σπάρτης, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Σφοπετὸς

[AZ' - 823]

Ἰαπλασπούλα-εἰς, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικῶς Δίους; Σκορπιόν, Ὅθως Ἀφροδίτης 5, Καλλιθέαν. Σφοπετὸς

[AZ' - 824]

Κρητικῶς, Καστρινῆ, Πρακλειώτισσα, πολλὰ ζητᾷτε Δὲν θὰ σὺς ἀρκοῦσθε κανένα μὴ ἀλλομετάξω φορηματάκι ἀπὸ Κρέπ-Σάν-Ἄτου, ἢ Ρονφάλλ-Σουλαάν, ἢ Κρέπ-Πικαντόρ; Εἶναι πολὺ μοντέρνα. Ἐν ἀνάγκῃ καὶ. . . ἀλατῆρας! Λοιπὸν; ; ;

[AZ' 825]

Ἰαπλασπούλα. Διαπλασοποιάς, σὺς ἐπανθῆμα τὴν [AZ' - 688]. Τοὺς σταί- λαντας εὐχαριστῶ. ἈΝΔΑΔΟΥΖΑ

[AZ' - 826]

Ἀμπερῶνα, Ριγολέττον, Βέρθερον, Βερόνικον: Ἄφρον ἔλαβα εὐχαριστῶ. Ἐδάννα

[AZ' - 827]

Ἄγγυρολογιῶτατε, νὰ σὲ κάνω κόλυβα; ; Ἐδάννα

[AZ' - 828]

Ἰαπλασπούλα, προσέλατε: τῆς [AZ' - 789] Δίους: Κυρία Παπαγεωργίου, Τετάρτης Ἀγούστου 10, Θεσσαλονίκην, διὰ Ἐδάνναν

[AZ' - 829]

Νίνα μου, Πόλις τῶν Ὀνείρων, γὰ τὴν γιορτῆ σου, σοῦ στέλλομα, μῦριες καρδιόβγαλτες εὐχῆς.

Στέλλα Βιολάντη, Μεγάλῃ Ἰδέα

[AZ' - 830]

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ, γιατί δὲν ἀπαντᾷς σὲ γράμμα μου; ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΚΡΗΤΟΣ

[AZ' - 831]

Γαλασιδιώτικο Καράβι, τί σπουδαῖο κατόρθωμα νὰ ἀποκαλύψῃς ψευδώνυμο πασίγνωστο! Ἐκδικασθεῖς ἑμῶς καὶ γὰ μένα καὶ γὰ τὸν Κατάσκοπο 33. Ἀέγρσαι Κούμαρη. ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[AZ' - 832]

Κατάσκοπος 33, ἔγκλητῶς εὐχαριστῶ γὰ τίς θερμῆς εὐχῆς σου. Στέφανος τῆς Δόξης

[AZ' - 833]

Ἄϊωνε Θεῶλλη, ἔγινε παρεξήγησις. Συναγράφε ἄλλη σου διαδουση. Κίτρινη Ἀράχνη

[AZ' - 834]

Χρόνια πολλά, Καίσιλλα! τὸ χαριτωμένο ἀβελάρικόν σου τί γίνεται; Κατάσκοπος 33

[AZ' - 835]

Βασίλισσα Νεφερίτη, ἔλαβα καὶ ἔστειλα ἀπάντησον. Ν. Α. Β.

[AZ' - 886]

Ὁ Διαγωνισμὸς [AZ' - 800] εἶναι φωτογραφικῶς τῶσιων. Διαπλασπούλα, κερμῆνον δημοστῆριξεν. Ν. Α. Β.

[AZ' - 837]

Ἡ καθηγῆγῆτῶ καὶ συγγραφεὺς ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ Γ. ΜΑΡΚΕΤΟΥ, παλαιὰ συνεχῆ γάτριά τῆς «Διαπλασμοῦ», ἀναλαμβάνει ἰδιαίτερας παραδόσεις, καθὼς καὶ περιπτώσεις θεραπευτικῆς παιδαγωγικῆς. Ἀπευθυνθῆτε: Ταβουλάρη 20, Πατήσια.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΕΚΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ